

ГИЙОМ АПОЛИНЕР
ПРОДЪЛЖЕНИЕТО НА
„ПЕПЕЛЯШКА“ ИЛИ ПЛЪХЪТ
И ШЕСТТЕ ГУЩЕРА

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

Не се казва какво е станало с екипажа на Пепеляшка, когато след втория дворцов бал тя чула как бие полунощ, изгубила сиво-бялата си пантофка и се оказала без нея пред портите на двореца.

Вълшебницата, кръстница на Пепеляшка, не проявила жестокостта отново да превърне в плъх дебелия кочияш с юнашки мустаци, нито пък в гущери шестимата лакеи в обточени с ширити дрехи и оказвайки им честта да ги запази в човешки образ, използвала случая да остави и издълбаната тиква, превърната в прекрасна позлатена каляска, а шестте мишки — в шест хубави мишосиви петнисти коня.

Ала при първия удар на дванадесетия час дебелият кочияш разсъдил, че от продажбата на каляската и конете ще паднат повече пари, отколкото би спестил от заплатата си за много години, и че шестимата лакеи, отявлени ленивци, на драго сърце ще образуват разбойническа шайка, оглавявана от него, която да обира пътниците по друмищата.

И така — беж да ги няма! Впрягът офейкал преди още Пепеляшка да стигне вратите на двореца, и спрял чак пред някаква кръчма, където, похапвайки от поднесената им пуйка, съпроводена с две угоени кокошки, и надигайки пълни стакани с вино, благородната банда продала конете и колата на кръчмаря, който предложил за тях достатъчно жълтици. Освен това те сменили дрехите си и се въоръжили. Дебелият кочияш, на име Сминт, се предрешил по-особено. Обръснал си мустаците и се преоблякъл като жена със зелена копринена фуста и скромна рокля с якичка. В този си вид можел безопасно да ръководи шестимата си другари негодници. След като взаимно се разплатили с кръчмаря, те се сбогували с него, напуснали Париж и тръгнали „да пребарват, каквото могат, по широкия свят“, както сами казвали.

Не ще ги проследим в „подвизите“ им по пътища, събори и замъци, където бандата така добре се проявила, че за някакви си седем години всички толкова забогатели, че успели да се оттеглят в Париж, където заживели нашироко.

През времето, когато живял предрешен като жена, Сминт свикнал да не излиза много-много и това му позволявало дълго да обмисля доходните „удари“, които шестимата разбойници-лакеи-гущери изпълнявали по негови нареждания. Освен това се научил да

чете и събрал доста книги, сред които „Откровенията на света Брижит“, „Азбука на женските несъвършенства и хитрини“, „Центурии“ на Нострадамус, „Предсказанията на вълшебника Мерлин“ и много други забавни произведения с подобна закуска. Той придобил вкус към четенето и след като банда се оттеглила, Сминт прекарвал голяма част от времето си в своята библиотека, където четял и размишлявал върху могъществото на магьосниците, върху нищожеството на човешките разум и хитрост и върху устоите на истинското щастие. Тъй като го виждали непрестанно сврян в книгохранилището си, шестимата му сподвижници, които помежду си го наричали не Сминт, а Плъхски заради произхода му, или по-скоро заради онова, което им било известно по въпроса, и несъзнателно почитали това животно, тъй както диваците почитат своите кумири и изображенията на свещени животни, в края на краищата взели да го назовават Книжния плъх, което се оказало удачно, и под това име той станал известен на улица Бюси — там той живял и скалъпил от четеното редица произведения, които не видели бял свят, при все че ръкописите им се пазят в Оксфорд.

Свободното си време той посвещавал на възпитанието на шестте си разбойници и те до един си уредили живота — единият като художник, който много го бивало да майстори портрети на хубави кръчмарки; вторият станал поет и съчинявал песни, по които третият пишел музика и ги дрънkal на лютня, а четвъртият прекрасно изпълнявал испански танци, при които прелестно и смешно кършел снага по какъв ли не начин; петият станал превъзходен скулптор и ваял прекрасни статуи от мас за витрините на колбасниците, а шестият се изявил като несравним архитект и непрекъснато градял въздушни кули. Тъй като винаги ги виждали заедно, а никой не се догаждал какви са били по-рано, хората ги наричали Изкуствата, защото те шестимата представлявали Поезията, Живописата, Скулптурата, Архитектурата, Музиката и Танцът. И тук можем да се възхитим колко уместни са прозвищата, измислени от народа, защото като на бивши гущери името „изкуства“ особено им подходило^[1].

Сминт или Книжният плъх умрял като праведник и четирима от другарите му също починали тихо и мирно в леглата си. Поетът Ласерт и музикантът Армонидор ги надживели, но работите им потръгнали така зле, че за да се препитават, се оказали принудени отново да

прибегнат до ловкостта си. Една нощ влезли в „Пале Роаял“ и отмъкнали някаква касетка. Когато се прибрали, я отворили и намерили в нея само чифт пантофки от сиво-бяла кожа. Това били пантофките на кралица Пепеляшка и точно когато изпаднали в униние заради малката стойност на находката си, полицейските пристави, които били попаднали на следите им, нахълтали, заловили ги и ги подкарали към затвора „Гран Шатле“.

Закононарушението било толкова тежко и така безспорно установено, че за тях вече нямало надежда да избягнат смъртното наказание.

Решили да разиграят на зарове кой от двамата да поеме цялата вина върху себе си, оневинявайки другия.

Изгубил Армонидор, който удържал думата си и спасил живота на своя другар, заявявайки, че бил предложил да се поразходят на приятеля си, който нищичко не знаел за неговите намерения.

И така, Ласерт се завърнал у дома и съчинил надгробни надписи на своите приятели, но умрял месец по-късно, защото изкуството не го изхранвало и се топял от скука.

Колкото до сиво-белите пантофки, поради случайностите на времето ги откриваме понастоящем в музея на Питсбърг, Пенсилвания, където в каталога са описани като „Кутии за изпразване на съдържанието на джобовете при преобличане“ (първа половина на XIX век), при все че са автентични предмети от XVII век, но този надпис навежда на мисълта, че действително са били използвани за упоменатата цел по времето, посочено от питсбъргските археолози.

Ала ще се изгубим в догадки, ако се опитаме да уточним как така сиво-белите пантофки на Пепеляшка са се озовали в Америка.

[1] Игра на думи — на френски les arts (изкуствата) и lézards (гущери) се произнасят по един и същи начин. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.